

“Nu pictez ce se vede, ci fac să se vadă ce văd eu”

interviu cu pictorița Alma Redlinger

– Ați debutat în urmă cu vreo șase decenii. Ați parcurs un drum lung, cu multe succese. Privind retrospectiv, cum ați început și cât de greu a fost?

În 1946, la un an de la debutul său la Salonul Oficial de Toamnă din București, pictoriței Alma Redlinger i se decerna Premiul Ministerului Artelor. De atunci au urmat și alte premii cum ar fi: Medalia “Oscar d’Italia” (1985) sau desemnarea sa ca membră a Academiei Italia delle Arti e del Lavoro. Aceste fapte sunt argumentele unei cariere artistice de excepție. Recenta expoziție a Almei Redlinger, pe simeza galeriei „Veroniki Art” a reunit câteva zeci de opere, dezvăluind secvențe din universul personal, atelierul cu fe/restre largi ce se deschid în Bulevardul Magheru, atelier care de mulți ani este locul în care pictorița găsește liniștea aceea specială care însoțește actul de creație. Lucrările artistei lasă nostalgia timpului trecut să se îmbine cu prezentul, înnobilit de un iz romantic. Pânzele expuse sunt luminoase, realizate, specific Almei Redlinger, prin linii ferme, cinetice, cu accente puternice de culoare, pictorița insistând parcă pe atitudinea personajelor redatate. Și într-adevăr, artista este considerată astăzi una dintre marile doamne ale picturii românești.

– Au trecut anii, de parcă nici n-ar fi fost... timpurile au fost grele, dar pentru mine școala Maxy a fost un început, fără să-mi dau seama atunci, că va fi pentru întreaga viață. În loc să devin economișă, dacă aș fi fost lăsată să-mi termin școala comercială, am pășit pe un drum fără întoarcere, cel al artei. Nu a fost ușor dar am perseverat în ciuda obstacolelor. Iar dacă mă uit înapoi, greutățile se estompează și rămâne plăcerea muncii creative.

– Ați studiat cu M.H.Maxy la Academia Liberă de Artă și apoi la Academia Liberă Guguianu. Au fost aceste instituții importante pentru